

[Poul Nødgaard]

ger, der skal finde sted i de kommende uger. Vi i Fremskridtspartiet vil naturligvis deltage aktivt, også selv om flere ledende Socialdemokrater med statsministeren i spidsen ikke synes at være særlig interesserede i dette. Jeg må i den forbindelse gøre opmærksom på, at demokrati jo som bekendt består af samtaler og gensidig respekt for hinandens synspunkter, og jeg håber, at Socialdemokratiet en dag vil indse det.

Må jeg til sidst sige om lovforslaget, at jeg går ud fra, at finansministeren og hans embedsmænd vil prøve at klargøre virkningerne ved at tage en lang række eksempler ud og ligesom illustrere, hvad der sker for den og den, hvorledes det hele er kædet sammen med skattereformen, og hvor vi står samfundsøkonomisk, hvis vi vedtager en lov noget i retning af det, vi står med her.

Rent umiddelbart kan jeg ikke give positiv tilslutning i dag, fordi jeg synes, at vi ligesom savner et beregningsgrundlag for det, vi skal begive os ud i; men hvis det kommer på bordet under udvalgsarbejdet – og jeg regner med, at Finansministeriet vil bidrage med disse oplysninger – må vi snakke om det i det videre arbejde, hvor vi selvfølgelig vil tage aktiv del.

Jørgen Estrup (RV):

Samordningsfradraget er en af de vanskeligste enkeltsager, jeg kan mindes fra min tid i Folketinget; ikke blot fordi man uafbrudt i de 9 år, jeg har siddet i Folketinget, er blevet bestormet af både organisationer og enkeltpersoner – det er selvfølgelig en cadeau til de pågældende, og der har været en kolossal aktivitet omkring problemet – men også fordi det har været svært at forklare, at det på den ene side var noget, der hang sammen med en overenskomst, og på den anden side var noget, som tiden var løbet fra, og som man derfor helt klart måtte se at slippe af med.

Derfor vil vi naturligvis også fra radikal side hilse velkommen, at man nu er nået frem til et løsningsforslag, som i hvert fald rummer en række fornuftige ingredienser. Det gælder både for relationerne mellem pensionsydelse og arbejdsindkomst, som sikrer, at der stadig er det samme indbyrdes forhold mellem pensionister under og over 67 år, som hele tiden har været en betingelse for, at ordningen kan forekomme rimelig, og det er også godt, at man

sikrer, at ingen i hvert fald stilles ringere, men nogle bedre.

Jeg synes, vi må hilse velkommen, at der bliver fremsat et sådant forslag. Det er klart, at der vil være behov for en del klargørende udvalgsarbejde, både internt i det udvalg, der skal beskæftige sig med det, og selvfølgelig også udadtil, før dette forslag endelig kan vedtages. Men jeg synes først og fremmest, man skal hilse velkommen, at vi nu rent strukturmæssigt kommer ud af en ordning, som ikke har været til at forklare på en måde, der kunne skabe ro og tillid til pensionssystemet.

Glønborg (KRF):

Igenne mange år har det været en kendsgerning, at intet folketingsmedlem kunne være i tvivl om, at her var der en ordning, som nogle følte som et meget stort problem. Og det er jo nok en kendsgerning, at de, der har følt det som et problem, hører til en gruppe, som nu har god tid, og som er dygtig til at formulere sig, og derfor har vi gang på gang hørt stærke argumenter om det urimelige i samordningsfradraget. Fra Kristeligt Folkepartis side har vi naturligvis taget indvendingerne seriøst.

Men da vi for nogle år siden afskaffede samordningsfradragets virkning på grundlag af ægtefællens situation, syntes vi, at vi havde fået løst det i bund og grund helt urimelige problem. Siden det problem blev løst, har vi været lidt forbeholdne over for prioriteringen af netop dette problem set i forhold til mange andre dybt alvorlige sociale problemer, som vi står med her i landet.

Naturligvis er det noget roderi, at vi har fået det hele stillet sådan an, at man har noget, der hedder et samordningsfradrag. Man må naturligvis have en tjenestemandspension, som er indrettet på grundlag af de ordninger, der i øvrigt gælder i samfundet. Og derfor har vi da alle sammen haft en vis lyst til at komme af med det samordningsfradrag – ikke bare for at få ro, men fordi vi godt kunne se, at det ikke lød særlig fornuftigt, at det var stillet sådan an.

Jeg er selv tjenestemand, og jeg må erkende, at i den egenskab har jeg aldrig kunnet hidse mig særlig meget op over, at den dag jeg bliver 67, sker der en vis samordning af de penge, som samfundet til den tid vil være så venlig at forære mig. Jeg har altid vidst, at det var sådan, og jeg synes ikke, det økonomisk har væ-